

владѣе въ дѣтинството е страхътъ на което притурямъ и началото на нѣжността; началото което владѣе у зрѣлата възраст е разумътъ и длъжността, т. е. добродѣтеля; а началото на младостта е честта.

Страхътъ у младежта е едно лошо побуждение, отъ което нищо не може да се очаква: той или вглупява или възбунтува. Нѣжността може да доведе добри слѣдствия, но дѣйствието ѝ не е трайно: въ присѣдствието на майка си, момъкътъ има всякога добри чувства, но единъ пжтъ далѣчь отъ нея и свободенъ, нѣжното чувство е много слабо прѣдъ страститѣ. Колкото до идеята на длъжността и добродѣтеля, тя може да се разбере добръ само въ зрѣлата възраст. Само въ сериозността на работата и грижитѣ въ животътъ чловѣкътъ може да проникне въ значението на тѣзи велика дума *добродѣтель* съ която може би доста се злоупотрѣблява въ възпитанието, съ която досаждатъ на дѣцата прѣди да сж стигнали възрастта да я разбиратъ, и която е за тѣхъ еднозначуца съ досадата и принуждението. Момъкътъ още не е отхвърлилъ тѣзи впечатления: добродѣтеля малко говори на въображението му, и му се вижда почти смѣшна. Никакъ не отказвамъ че нѣкои силни момци, подложени отъ рано на голѣми испитни, надминватъ обикновеннитѣ идеи на възрастта имъ; но мож да кажъ че началото което най вече дѣйствува на младежта и на което най вече имаме право да расчитаме, е честта.

Що е честъ? То е едно начало което ни кара да вършимъ работи които ни въздигатъ прѣдъ нашитѣ очи, и да избѣгваме ра-